

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

Έρμონές

και ληθμένες
αγάπες

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εμμονές και ληγμένες αγάπες**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Δαφνίδη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ελένη Δαφνίδη, 2011

© Εικόνας εξωφύλλου:

istockphoto/Synergiee & shutterstock/Deklofenak

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2011, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-876-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομηχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

Σημονές
και ληθμένες
αγάπες

*Στην παγκόσμια εξίσωση του έρωτα το επιθυμητό
αποτέλεσμα είναι πάντα ο αριθμός δύο.
Αν το άθροισμα που προκύπτει υπερβαίνει
αυτό τον αριθμό, τότε βρίσκεσαι σε λάθος εξίσωση.
Απλά μαθηματικά, φίλε μου.
Απλά μαθηματικά.*

... Αλεξάνδρα

Δέκα το βράδυ. Σπίτι έρημο. Η τηλεόραση κοντεύει να εκραγεί απ' την υπερθέρμανση, το τηλεκοντρόλ κολλημένο στην παλάμη, λες και το έφερα στο σώμα μου εκ γενετής, σαν παρασιτικό σιαμαίο αδελφάκι. Τα κουτάκια απ' το κινέζικο κείτονται άδεια πάνω στο τραπεζάκι, αναδίδοντας ακόμη μυρωδιές από θανατηφόρο λίπος, χοληστερίνη και πολυχρησιμοποιημένο φυσικέλαιο στο γουόκ. Κι όμως, έχω εθιστεί τόσο πολύ σε αυτό το φτηνό και προχειροφτιαγμένο μαϊμού-κινέζικο, που αν ποτέ δοκιμάσω το πραγματικό, πιθανότατα να μου φανεί ανούσιο κι εμετικό.

Συνθλίβω ανάμεσα στα δάχτυλα το κουλουράκι της τύχης κι ετοιμάζομαι να διαβάσω για ακόμη μία Κυριακή κάποια προτροπή που θα μου ανακατέψει το στομάχι σαν ξύλινη κουτάλα. Το ρητό της προηγούμενης εβδομάδας έλεγε: «Δείξε μεγαλύτερη αφοσίωση στο άλλο σου μισό. Αν συνεχίσει να νιώθει παραμελημένο, ίσως αναζητήσει αλλού την αληθινή αγάπη». Ενημέρωσα το κουλουράκι ότι δεν είχα βρει ακόμα το άλλο μου μισό (αποτελεί συχνό φαινόμενο για εμάς τους σχιζοφρενείς να απευθυνόμαστε σε άψυχα αντικείμενα) και του έδωσα πέντε λεπτά (τους δίνουμε μάλιστα και διορίες), ώστε να πάψει να εκτίθεται. Εκείνο δε φάνηκε να πτοείται. Όταν το ξανακοίταξα, αυτό συνέχισε

να με προτρέπει ν' αφοσιωθώ περισσότερο στον ανύπαρκτο εραστή μου...

Σκέφτηκα να τηλεφωνήσω στο εστιατόριο και να τους πω ότι τα παλιοκουλουράκια τους μου χαλάνε τη διάθεση, χωρίς να ξέρουν την τύφλα τους, αλλά συγκρατήθηκα. Η επόμενη Κυριακή ήταν μόλις έξι μέρες μακριά και η στιγμή που θα ξανάπεφτα στην ανάγκη τους δεν απείχε και πολύ.

Αναρωτιέμαι αν ρίχνουν κάποιο είδος ναρκωτικού μέσα στη γλυκόξινη σάλτσα ή αν αλείφουν το κοτόπουλο Σετσουάν με μαριχουάνα προτού το σερβίρουν ή αν ευθύνεται ο οργανισμός κάποιων που έχουν μια τάση να θέλουν να αυτοκτονήσουν με ασιατική κουζίνα, όπως εγώ, αφού για κάποιο λόγο τα τελευταία δύο χρόνια δεν μπορώ να παραλείψω την εβδομαδιαία μου δόση...

«Όποιος ξέρει να διεκδικεί έχει τον κόσμο όλο. Όποιος δεν ξέρει να διεκδικεί, η ζωή δεν του δίνει καμία σημασία. Αναθεώρησε τις κινήσεις σου», διεμήνυσε το σημερινό κουλουράκι και μετά έπεσε σε βαθιά περισυλλογή, ανάμεσα στα δεκάδες συνθλιμμένα κομμάτια του. Το ίδιο κι εγώ. Απορώ ποιος αργόσχολος είχε πρώτος τη φαινή ιδέα να κλείσει δυσνόητους χρησμούς μέσα σε κέλυφος για επιδόρπιο και μετά να το προσφέρει σε κάποιον φουκαρά, ο οποίος έχει σκάσει τόσο πολύ απ' το φαγητό, που του είναι δύσκολο ακόμη και το όνομά του να θυμηθεί.

«Είμαι η Αλεξάνδρα», μονολόγησα τρομαγμένη σε μια προσπάθεια να βεβαιωθώ ότι η υπερκατανάλωση σόγιας δε σου καταστρέφει τη μνήμη, και ύστερα γέλασα με τη σκέψη πως με ακόμη δυο τρία τέτοια χαρτάκια θα μπορούσα δικαιωματικά να διεκδικήσω κάποια έδρα καθηγητού στο πανεπιστήμιο κινέζικης φιλολογίας, εκεί όπου θα συστήνομαι στους συναδέλφους ως διδάκτωρ λογοτεχνίας με μεταπτυχιακό τίτλο απ' το πανεπιστήμιο της *China Land take away*, έξι ευρώ και εβδομήντα λεπτά όλα τα πιάτα, έξω απ' την

πόρτα σας σε λιγότερο από είκοσι λεπτά... Οποσδήποτε θα έχαιρα μεγάλης εκτίμησης στους επιστημονικούς κύκλους.

Ανασηκώνω τη φανέλα και κοιτάζω την κοιλιά μου στον καθρέφτη. Μου φαίνεται μεγάλη, πρησμένη και διπλάσια από χθες. Πιθανότατα σε λίγους μήνες να γεννήσω ένα υπέρβαρο νουντλ, κάποια τερατόμορφη ρίζα μπαμπού ή ένα γιγαντιαίο σπρινγκ ρολ. Ξέρω ότι στην πραγματικότητα η κοιλιά μου αποκλείεται να πήρε τέτοιες διαστάσεις από τη μία μέρα στην άλλη. Είμαι πεπεισμένη πως πρόκειται για παραισθήσεις, που σου δημιουργούν συχνά οι τύψεις όταν έχεις καταναλώσει τόσο πολλά κιλά σάλτσα τεριγιάκι, με την οποία θα μπορούσε να τραφεί ένας ολόκληρος καταυλισμός σχιστομάτηδων Ασιατών και πως το θρίλερ θα εξαφανιστεί με την επόμενη επίσκεψή σου στην τουαλέτα.

Βγάζω το σουτιέν μέσα απ' τα μανίκια και φοράω μια φόρμα με ξεχειλωμένο λάστιχο στη μέση για να διευκολύνω την αναπνοή μου. Ευτυχώς, φοράω ήδη το βρακί-αλεξίπτωτο. Ξέρετε, αυτό το άνετο και «διακριτικό» εσώρουχο-σκέπαστρο, με το οποίο μπορείς να στεγάσεις ένα ανοιχτό γήπεδο μετρίου μεγέθους όταν βρέχει. Τουλάχιστον ξυρίζω ακόμη τα πόδια μου. Αν και ο μοναδικός λόγος που το κάνω είναι ο φόβος μήπως εμπλακώ σε τροχαίο και χρειαστεί να μου βγάλουν τα ρούχα στις πρώτες βοήθειες.

Αυτό είναι ίσως το σπουδαιότερο πλεονέκτημα της εργενικής ζωής μου: δεν υπάρχει κανείς να με βλέπει να κυκλοφορώ μέσα στο σπίτι σαν μουχλιασμένο τσένταρ. (Και τα πλεονεκτήματα τελειώνουν εδώ.) Κατά τα άλλα είμαι μια αξιολύπητη μοναχική ύπαρξη που ο μοναδικός προορισμός στη ζωή της είναι να καταναλώνει έτοιμο φαγητό και να παρακολουθεί δακρύβρεχτες σαπουνόπερες, εκλιπαρώντας το σύμπαν να μην προγραμματίζει τους κρίσιμους ποδοσφαιρικούς αγώνες μετά τις εννέα το βράδυ, γιατί και τα αγαπημένα της σίριαλ αναβάλλονται και το ντελίβερι αργεί αισθητά.

Υπάρχουν μέρες που αν ακουμπήσεις την τηλεόρασή μου με γυμνά χέρια, θα καταλήξεις στο νοσοκομείο με εγκαύματα, και ακόμη δεν κατάφερα να ανακαλύψω από πού πηγάζει όλη αυτή η περηφάνια που νιώθω για τον εαυτό μου, ο οποίος κατάφερε να αφιερωθεί με αυταπάρηση σε σαπουνόπερες που η πλοκή προχωρά με τέτοιους ρυθμούς, ώστε αν πέθαινα και παρέμενα στο απόλυτο τίποτα για καμιά χιλιετία μέχρι να μετενσαρκωθώ και να επιστρέψω στους ζωντανούς δε θα έχανα απολύτως τίποτα.

Στην πραγματικότητα, η προσκόλληση στην τηλεόραση μου δίνει το ελαφρυντικό για την ανύπαρκτη κοινωνική μου ζωή: θα μπορούσα να έχω κοινωνική ζωή αν το επεδίωκα. Απλά δε θέλω να χάσω το επόμενο επεισόδιο.

Εξάλλου, τις καθημερινές βρίσκομαι σε μια δουλειά η οποία απαιτεί την επαφή με πολλούς πραγματικούς, τρισδιάστατους ανθρώπους. Τα Σαββατοκύριακα η κοινωνικότητά μου εκτονώνεται στην επαφή με τον ντελιβερά και όταν θέλω να το ρίξω έξω, δίνω σημασία στα περιστερία που κάθονται στα κάγκελα του μπαλκονιού μου.

Αύριο θ' αγοράσω ένα πλήρες λεξικό απλά και μόνο για να βεβαιωθώ ότι δίπλα στη λέξη Αδράνεια δε γράφει το τηλέφωνό μου...

Γύρω στις τρεις το πρωί, αφού ο Αντρέας Χιδάλγο φίλησε την Πακίτα Γκαγιέγο τετράκις, ο Φερνάντο Χοσέ εξομολογήθηκε επιτέλους τον έρωτά του στη Ροζαλίνα και κάποιος Αλεχάντρο Βαλδιβία, ιδιοκτήτης της καπνοφυτείας «Ο Παράδεισος», απέδειξε με ακατάλληλο διά ανηλίκους τρόπο το πάθος του για τη Μαριάν Ορντιάλες (μέσα στην καπνοφυτεία), ήρθα αντιμέτωπη με την πιο σπαραξικάρδια ιστορία όλων. Τη δική μου. Εκείνη όπου η Αλεξάνδρα καταλήγει και πάλι μόνη της στο υπέρδιπλο κρεβάτι. Κρεβάτι το οποίο

απέκτησα αναμφίβολα σε στιγμή υπέρμετρης αισιοδοξίας, καθώς το κλίμα ανδρικής ξηρασίας που επικρατούσε ανέκαθεν στο υπνοδωμάτιό μου δε φάνηκε να μετράει καθόλου κατά την αγορά ενός επίπλου που χρειαζόταν τουλάχιστον πέντε νοματαίους ή μία ποδοσφαιρική ομάδα νάνων, μαζί με τον προπονητή τους για να θεωρηθεί πλήρες...

Παραμέρισα τα σκεπάσματα και προσπάθησα να φανταστώ ότι την αχανή έκταση της κλίνης μου γέμιζε από ώρα ένας μυώδης μελαχρινός Χόρχε με περίσσειμα τεστοστερόνης, πρωταθλητής αγώνων αντοχής και ηδονικών βογημάτων. (Τα βράδια που οι χολιγουντιανές ρομαντικές κομεντί είχαν την τιμητική τους, το αντικείμενο του πόθου μου μετονομαζόταν σε Τζέισον, Τζακ ή κάτι παρόμοιο, ξάσπριζε και αποκτούσε το γαλάζιο βλέμμα του ωκεανού.) Φαντασία να έχεις και το μαξιλάρι μπορεί να μετατραπεί σε στιδήποτε.

Συμφιλιωμένη με το γεγονός ότι δεν επρόκειτο να βρω πουθενά στην εκτός τηλεόρασης ζωή τον άντρα των ονείρων μου, σκέφτηκα ότι ίσως είναι καιρός να δηλώσω παραίτηση στη δουλειά, να μελετήσω ό,τι υπάρχει γύρω απ' τη δύναμη του μυαλού κι έπειτα να αυτοσυγκεντρωθώ για μέρες ολόκληρες μπροστά απ' την ανοιχτή τηλεόραση με στόχο ο Λούις Μάριο να πηδήξει μέσα απ' την οθόνη και να μου δηλώσει γονυπετής ότι εγώ είμαι το πεπρωμένο του στη ζωή και όχι η Κορίνα η αγριόγατα.

Έπειτα, ακολουθώντας το συνηθισμένο τελετουργικό, πασαλείφθηκα με κρέμα νυκτός σε μια κρίση γυναικείας ψευδαίσθησης ότι μπορώ να ξεγελάσω το χρόνο και να τον σταματήσω στα τριάντα, και στη συνέχεια πήρα νωχελικά στα χέρια ένα βιβλίο που είχα ακουμπήσει απ' το προηγούμενο βράδυ στο κομοδίνο με σκοπό να γεμίσω το κενό της μη ύπαρξης ενός πραγματικού Χόρχε. Το συμπέρασμα ήταν ότι το βιβλίο είναι το υποκατάστατο ενός άντρα, όσο και το μήλο ενός γιατρού. (Ναι, καλά!) Οι παράγρα-

φοι που ακολούθησαν ωφέλησαν μόνο την ηρωίδα Κατερίνα, η οποία έκανε χωρίς καμία αιδώ έρωτα με τον ήρωα Δημήτρη ούτε μία ούτε δύο, αλλά τέσσερις φορές. Τώρα που την τακτοποίησα κι αυτήν μπορώ να κοιμηθώ ήσυχη...

Δεν είναι ότι δεν έκανα σεξ. Έκανα. Καθώς όμως αυτό συνέβαινε ως επί το πλείστον στα τελευταία πατώματα ουρανοξυστών με τηλεοπτικούς ήρωες ή, σπανιότερα, καβαλώντας τη ράχη αφηνιασμένων ταύρων παρέα με άντρες που είχαν κατασκευαστεί εξ ολοκλήρου απ' το μυαλό μου, ήταν πρακτικά αδύνατον να στεριώσω σε μια κανονική σχέση.

Στην πραγματικότητα το πιο ριψοκίνδυνο σεξ που έκανα ήταν πάνω σ' έναν καναπέ που έτριζε. Μ' έναν τύπο τόσο άγνωστο, όσο και το τι υπάρχει μετά θάνατον.

Οι γυναίκες που περνούν το ήμισυ της ζωής τους μπροστά σε μια τηλεόραση συνήθως δε διακρίνονται για τις πραγματικές ερωτικές τους εμπειρίες. Έχουν όμως ζωηρή φαντασία, και αυτό οφείλουμε να τους το αναγνωρίσουμε.

Εγώ, λόγου χάρη, λίγες στιγμές πριν βίωσα αλυσιδωτές εκρήξεις οργασμών στην κορυφή του Έβερεστ. Με τον Τζόνι Ντεπ. Ο οποίος ανά πέντε λεπτά μεταλλάσσεται σε Μπραντ Πιτ. Ω, φίλε... αυτή τη φορά ένιωσα να ξεπερνάω τον εαυτό μου.

Ρίχνω κλεφτές ματιές στους συναδέλφους μου και για άλλη μια φορά καταλήγω στο θλιβερό συμπέρασμα ότι δε θα γινόταν να είναι πιο κακοβαλμένοι. Το πολυκατάστημα όπου εργαζομαι ως πωλήτρια θα μπορούσε να θεωρηθεί ναός της ανδρικής ασχήμιας και η μόνη λογική εξήγηση που καταφέρνω να δώσω σε αυτό το φαινόμενο είναι ότι η υπεύθυνη προσλήψεων πάσχει από σοβαρότατα προβλήματα όρασης ή έχει πολύ περίεργο γούστο στους άντρες ή έχει βάλει στοίχημα με τον εαυτό της ότι μπορεί να μαζέ-

ψει τα πιο άσχημα αρσενικά της χώρας σε τρεις ορόφους. Όποιο απ' τα τρία κι αν ισχύει, τα έχει καταφέρει θαυμάσια. Γεγονός που καταδεικνύει παράλληλα και την παντελή έλλειψη επιχειρηματικού δαιμονίου εκ μέρους της, καθώς όλοι γνωρίζουμε πως ο μοναδικός τρόπος για ν' αυξήσεις την αποδοτικότητα ενός υπαλλήλου είναι να του δημιουργήσεις την ψευδαίσθηση ότι μέσα στο εργασιακό του περιβάλλον ενδέχεται να συναντήσει τον έρωτα της ζωής του.

Τι περισσότερο όμως να περιμένεις από μια γυναίκα που επέλεξε για άντρα της έναν τύπο ονόματι Θεμιστοκλή, που το μοναδικό σημείο στο οποίο δεν έχει τριχοφυΐα είναι οι κόρες των ματιών; Αλήθεια σας λέω. Τα μαλλιά του είναι ένα με τα φρύδια και οι τρίχες στα δάχτυλα των ποδιών του σταματούν πάνω στις τρίχες που πετάγονται από τα ρουθούνια του! Είχα την τύχη να τους συναντήσω πέρσι στην παραλία. Στην αρχή νόμισα πως ήταν κάποιο είδος μαλλιαρού μύκητα που ξέβρασε η θάλασσα.

Η κολλητή μου, η Μιράντα, που εργάζεται στο ταμείο του επάνω ορόφου, με είχε προειδοποιήσει για το Νταχάου της ομορφιάδας, αλλά δεν την πίστεψα μέχρι που το είδα με τα ίδια μου τα μάτια. Όταν όμως έκλεισε η επιχείρηση στην οποία εργαζόμουν και βρέθηκα ξαφνικά στο δρόμο, το μοναδικό που μ' ενδιέφερε ήταν να βρω το συντομότερο μια νέα δουλειά, χωρίς να με απασχολεί καθόλου η εν ψυχρώ δολοφονία της καλαισθησίας στον νέο μου εργασιακό χώρο. Κακώς. Σε σχέση με αυτό που βλέπουν καθημερινά τα ματάκια μου, η ανεργία ίσως και να ήταν προτιμότερη...

«Μήπως θα ήθελες να πηγαίναμε για φαγητό στο διάλειμμα;» μου πρότεινε τραυλίζοντας ελαφρά ο Κώστας απ' το τμήμα της κινητής τηλεφωνίας και κοκκινίζοντας αισθητά.

Ο Κώστας, απ' όλους τους ασχημομούρηδες του πολυκαταστήματος, έχει το χειρότερο ντύσιμο και το πιο ανεκπλήρωτο όνειρο: να καταλήξει μαζί μου.

Σπάνια μιλά στο υπόλοιπο προσωπικό, εκτός κι αν πρόκειται ν' ανακοινώσει τότε εορτάζεται η μνήμη του Οσίου Παχουμίου του Μεγάλου και σε ποιο μοναστήρι μπορεί κάποιος να εφοδιαστεί με τα καλύτερα αμυγδαλωτά. Είναι τόσο βαθιά θρησκευόμενος, που πολλές φορές πιστεύω ότι ο λόγος για τον οποίο δεν έχει επιλέξει ακόμα το μοναχισμό είμαι εγώ. Κάτι που οπωσδήποτε θα κάνει μόλις με δει να παντρεύομαι.

Με σουλούπι που φωνάζει «μονόχνοτο γεροντοπαλικάρο» από μακριά και μυρωδιά που σου δημιουργεί τη βεβαιότητα πως τον έχουν ρίξει μέσα σε μια δεξαμενή με Πίνο Σιλβέστρο, οι πιθανότητες που έχει μαζί μου είναι κάτι λιγότερο απ' το μηδέν.

Απ' την άλλη, είμαι σίγουρη πως αν το θελήσει, δε θα δυσκολευτεί να βρει κάποια κοπέλα. Όλη η χριστιανική πράοτητα που αποπνέει θα μπορούσε σίγουρα να προσελκύσει μια συγκεκριμένη κατηγορία γυναικών. Το πρόβλημα εντοπίζεται μόνο σ' εμένα. Ίσως επειδή κάθε φορά που με πλησιάζει την προσοχή μου αποσπά ο τεράστιος σταυρός που φορά στο στήθος του και μετά βίας συγκρατώ τον εαυτό μου ώστε να μην τον αποκαλέσω πάτερ.

«Κανόνισα ήδη με τη Μιράντα να πάμε σε κάποια δουλειά...» τον αποτρέπω αμέσως, προτού ξεκινήσει να κάνει κολασμένα όνειρα, στα οποία θα συμπεριλαμβάνομαι παρθένα, γυμνή και παραδομένη.

«Τότε τι θα 'λεγες για αύριο μετά τη δουλειά; Θα ήθελες να πάμε πουθενά;»

Ναι. ΠΟΥΘΕΝΑ.

«Λυπάμαι. Ούτε και αύριο γίνεται», είπα προσπαθώντας να φανώ ευγενική, κάτι που τον έκανε να κοκκινίσει ακόμη πιο βαθιά.

«Κατάλαβα... Σου είναι δύσκολο να βρεις χρόνο για μένα αυτή την εποχή», συλλάβισε.

Για σένα μου είναι δύσκολο να βρω χρόνο οποιαδήποτε εποχή.

«Ναι. Είμαι κάπως πνιγμένη».

«Πότε λες να ξαναπεράσω για να προσπαθήσω;»

Ε, χμ... Για να δούμε... Τι θα 'λεγες να ξαναπεράσεις σε... εκατόν είκοσι χρόνια;

«Άσ' το πάνω μου! Θα σ' ενημερώσω εγκαίρως», είπα πρόθυμα, κάτι που τον έκανε ν' αποχωρήσει χαρωπός.

Ήταν πολύ εύκολο να διαβάσω στο βλέμμα του ότι η παρουσία μου έβαζε μικρά λιθαράκια αμαρτίας στο στέρεο πνευματικό οικοδόμημά του, αλλά ακόμη και στη σκέψη ότι του δίνω αέρα να με συμπεριλάβει στις ονειρώξεις του, η τρίχα μου σηκωνόταν προσοχή σαν φαντάρος.

Ο Κώστας είναι ένα πολύ ευγενικό παιδί, αλλά η εμφάνισή του είναι κάτω του μετρίου και καλό θα ήταν να στόχευε με τα βέλη του κάποια άλλη γυναίκα, που οι απαιτήσεις της για το αντίθετο φύλο δε βρίσκονταν σε τόσο αυξημένα επίπεδα. Οι βραζιλιάνικες σαπουνόπερες μου έχουν ανεβάσει κατά πολύ τον πήχη του γούστου, σε σημείο που θα προτιμούσα να διανύσω έναν μίζερο, μοναχικό βίο παρά να βγω με κάποιον που σε πιθανά καλλιστεία με αντίπαλο τον Κουασιμόδο θα κέρδιζε αναμφισβήτητα ο δεύτερος. Θεωρώ εξάλλου πως δεν είμαι σε ηλικία όπου επιβάλλονται κινήσεις πανικού. (Ακόμη.) Αν σε δέκα χρόνια, που θα είμαι σαράντα, δεν έχω βρει ακόμη τον Χόρχε ή τον Τζέισον, τότε ίσως κάνω μία υποχώρηση και βγω μαζί του για καφέ. (Αλλά μόνο για καφέ.)

Αντιλαμβάνομαι ότι μ' ένα τέτοιο σκεπτικό διατρέχω μεγάλο κίνδυνο να μείνω για πάντα στολισμένη στο ράφι, αλλά το να βάλω στη ζωή μου ένα βάτραχο με μηδενική προοπτική να εξελιχθεί σε πρίγκιπα απλά και μόνο για να γλιτώσω απ' τη μοναξιά ακούγεται πολύ χειρότερο.

Έπειτα από ένα οκτάωρο ορθοστασίας, το τελευταίο πράγμα που θέλει ένας άνθρωπος είναι να πέσει πάνω σε μια μετακόμιση και να μην μπορεί να χρησιμοποιήσει το ασανσέρ ώστε ν' ανέβει στο σπίτι του. Στηρίζοντας η μία την άλλη και αφήνοντας πολλά αγκομαχητά κούρασης, συρθήκαμε κυριολεκτικά στον τέταρτο όροφο απ' τις σκάλες.

«Απ' ό,τι φαίνεται απέκτησες καινούργιους γείτονες», σχολίασε η Μιράντα, παρατηρώντας ότι η πόρτα του διπλανού διαμερίσματος ήταν ορθάνοιχτη και καμιά δεκαριά μάστορες έκαναν μερεμέτια μέσα στο χώρο.

«Αν κρίνω απ' την αρχή που κάναμε, δεν περιμένω και πολλά πράγματα απ' αυτή τη γειτνίαση», απάντησα ασθμαίνοντας.

«Ελπίζω να είναι ένας κούκλος εργένης!»

«Ελπίζω να μην έχουν πολλά παιδιά και να σέβονται τις ώρες κοινής ησυχίας», είπα και με σχεδόν ταχυδακτυλογραφικές κινήσεις βρέθηκα ξυπόλυτη και ξαπλωμένη στον καναπέ, ενώ η Μιράντα άρχισε να ετοιμάζει τη μακαρονάδα και ύστερα από λίγο τη σέρβιρε στο τραπέζι του μπαλκονιού.

«Τι ωραία που καλοκαιριάζει. Δεν ξέρεις πόσο μου έλειψαν τα βράδια που περάσαμε εδώ».

«Μόνες κι έρημες σαν τις κουκουβάγιες», μοιρολόγησα.

Όπως κάθε άνοιξη, έτσι και φέτος, όταν η φύση ανθίζει και τα ζωάκια ζευγαρώνουν, δυσκολεύομαι ν' αποδεχθώ τη μοναξιά κι έτσι εύχομαι ή να κρατήσει περισσότερο ο χειμώνας ή να πέσει πανδημία χωρισμών πάνω σε όλα τα ευτυχισμένα ζευγάρια. Ναι. Είμαι ένας από εκείνους τους βλοσυρούς ανθρώπους που όταν νιώθουν μίζεροι δε βλέπουν το λόγο για τον οποίο δε θα πρέπει να υποφέρουν και όλοι οι υπόλοιποι.

«Αχ, Προκόπη...» απελευθέρωσε και η φίλη μου τον δικό της σπαραξικάρδιο αναστεναγμό, καθώς παρασύρ-

θηκε απ' το κλίμα θλίψης που κατάφερα επιτυχώς να δημιουργήσω.

Με τη Μιράντα να θρηνεί μονίμως για τον πρόην της κι εμένα να ερωτεύομαι αδιάκοπα τηλεοπτικούς αστέρες, δε θα αναρωτηθεί κανείς γιατί οι δυο μας ταιριάζουμε σαν τα αστέρια με τον ουρανό.

«Λες να τα καταφέρουμε ποτέ;» ρώτησε εννοώντας αν εκείνη θα τα ξανάφτιαχνε με τον Προκόπη κι εγώ θα παντρευόμουν τον Τζορτζ Κλούνεϊ. (Ή τον Χαβιέ Μπαρδέμ. Ή τον Χιου Τζάκμαν.)

Αφού είδε πως δεν της απάντησα, κυρίως επειδή θεωρώ πολύ πιθανότερο να καταλήξω μ' έναν απ' τους τρεις που προανέφερα παρά αυτή με τον Προκόπη, έστρεψε το βλέμμα προς τον ουρανό και μίλησε ικετευτικά: «Θεέ μου, κάνε να ξαναζήσω τον παράφορο έρωτα. Θέλω εξάψεις, επιδρομές, ταχυκαρδίες...»

Αν και η απάντησή μου ήταν κάπως εκτός θέματος, θεώρησα πρόπον να τη συμβουλέψω να πάψει να ζητά τέτοια συμπώματα απ' τον Θεό, διότι ήταν πιθανότερο να της στείλει εμμηνόπαυση παρά έρωτα.

«Ακούω κάποιον στο μπαλκόνι...» ψιθυρίζει έπειτα από λίγο.

«Ο ηλεκτρολόγος θ' αλλάζει καμιά λάμπα έξω», απάντησα άκεφα.

«Πώς μπορείς να είσαι τόσο αδιάφορη; Δεν έχεις καμιά περιέργεια να μάθεις ποιοι θα μένουν δίπλα σου;» συνέχισε αυτή με το ίδιο συνωμοτικό ύφος.

«Η μόνη απορία που έχω είναι για το ποιος θα μείνει σπίτι μου! Αλλά κατά τα φαινόμενα κι αυτό το καλοκαίρι μαζί σου θα το περάσω. Ούτε μελαψός Χόρχε ούτε ξανθωπός Τζέισον ούτε καν ένας μετρίου παρουσιαστικού Βαγγέλης!» πέταξα ακόμη μια απαισιόδοξη κουβέντα όταν μια αντρική φωνή, ερχόμενη από δίπλα, ώθησε

τη Μιράντα να πεταχτεί απ' την καρέκλα εν ριπή οφθαλμού. «Σαν δεν ντρέπεσαι. Ολόκληρη γυναίκα!» την επέλληξα βλέποντάς την να πλησιάζει με αθόρυβο βήμα γάτας το αδιαφανές πλέξιγκλας που χώριζε τα μπαλκόνια μας, για να κρυφοκοιτάξει από μία τρύπα η οποία είχε δημιουργηθεί από κάποια βίδα που έπεσε και ποτέ δε φρόντισα να αντικαταστήσω.

«Βλέπεις κάτι ενδιαφέρον;» τη ρώτησα μετά από αρκετή ώρα, αφού εκείνη δεν έδειχνε καμία πρόθεση να βάλει τέλος στην κατασκοπεία ξεκολλώντας το μάτι της απ' τη μικρή τρύπα.

«Ναι», απάντησε γυρνώντας εκστατική προς το μέρος μου, μ' ένα βλέμμα που ξεχείλιζε από κεραυνοβόλημα κι ενθουσιασμό, «βλέπω τον Χόρχε...»

«Τον Χόρχε;» επανέλαβα και τινάχτηκα πάνω σαν ελατήριο, για να συνειδητοποιήσω δευτερόλεπτα αργότερα ότι ο άνθρωπος που στεκόταν στο διπλανό μπαλκόνι ήταν τελειότερος κι απ' τα πλάσματα που δημιουργούσα κατά καιρούς με την οργιώδη φαντασία μου.

Παρέμεινα να τον κοιτάζω με καρδιά που κόντευε να εκραγεί από ανείπωτη ευτυχία και απρόσμενο έρωτα. Ελπίζω μόνο πως αυτός ο καλογυμνασμένος άντρας με τους ατελείωτους ώμους και τα τέλεια οπίσθια να είναι όντως ο καινούργιος, πλούσιος κι ελεύθερος γείτονάς μου και όχι κανένα εισαγόμενο φτωχαδάκι που βοηθά στη μετακόμιση. (Ναι. Έχω και τέτοιες απαιτήσεις.)

«Εγώ τον είδα πρώτη», είπε η Μιράντα και μ' έσπρωξε διεκδικώντας την πατρότητα της τρύπας.

«Κάτω τα χέρια σου απ' το γείτονά μου!» είπα και της ανέκοψα την πορεία.

«Να τον δω θέλω».

«Είδες αρκετά!»

Συνεχίσαμε να τσακωνόμαστε στα μουλωχτά για το σπό-

ρο του διπλανού μπαλκονιού σαν πεινασμένα κοκόρια, με αποτέλεσμα να κλοτηήσουμε κατά λάθος τη γλάστρα που βρισκόταν ανάμεσα στα πόδια μας και αυτή να σκάσει στο έδαφος προκαλώντας έναν εκκωφαντικό κρότο.

Τη στιγμή που ο Χόρχε γύρισε απότομα το βλέμμα του προς το διαχωριστικό του μπαλκονιού, εμείς είχαμε ήδη κρυφτεί στο σαλόνι και είχαμε προλάβει να τραβήξουμε και την κουρτίνα.

«Είδες τι έκανες;» έριξα εκνευρισμένη το φταξιμο στη Μιράντα, αν και γνώριζα πολύ καλά ότι το δικό μου πόδι ήταν αυτό που είχε τη μοιραία συνάντηση με την πήλινη γλάστρα.

«Συγγνώμη. Άθελά μου το 'κανα...» απολογήθηκε αυτή.

«Μη σκας. Μια παλιά γλάστρα ήταν έτσι κι αλλιώς», ανταποκρίθηκα κάτω απ' το βάρος δέκα τόνων τύψεων.

«Λες να μας άκουσε;»

«Εσύ τι λες; Βόμβα να έσκαγε, λιγότερο θόρυβο θα έκανε».

«Άραγε κατάλαβε ότι τον παρακολουθούσαμε;»

«Αυτό αποκλείεται. Το πολύ πολύ να νόμισε ότι κάποια γάτα έκανε ζημιά και αυτό είναι όλο».

«Εσύ καλού κακού πάρε μια γάτα, έτσι να σου βρίζεται. Από αύριο προβλέπονται πολλές ζημιές σ' εκείνο το μπαλκόνι...» είπε πονηρά η Μιράντα και σκάσαμε στα γέλια.

Και η καρδιά μου συνέχισε να χοροπηδά από έρωτα...

Την ώρα που έπεσα κατάκοπη στο κρεβάτι, ο Χόρχε που με περίμενε δεν ήταν πια μια ανδρική μουντζούρα με νεφελώδη χαρακτηριστικά και αόριστη σιλουέτα. Ο αποψινός Χόρχε είχε τη μορφή του μυστηριώδη γείτονα, η οποία είχε αποτυπωθεί τόσο έντονα μέσα στο μυαλό μου, που θα

χρειαζόμενον τουλάχιστον μια ντουζίνα εγκεφαλικά κι ένα βαρβάτο Άλτοχαϊμερ για να τη σβήσουν εντελώς.

Ο διάβολος που είχε χωθεί μέσα στα σκεπάσματα και δε με άφηνε να κλείσω τα μάτια με ώθησε να ρίξω μια ρόμπα πάνω μου και να κατευθυνθώ ξανά στην τρύπα του διαχωριστικού σαν ναρκομανής που αναζητούσε τη δόση του.

Μόλις αντιλήφθηκα ότι καθόταν μέσα στο σκοτάδι με μια μπίρα στο χέρι, κάθε χτύπος της καρδιάς μου θύμιζε κανονιοβολισμό, κάτι που ευτυχώς δεν μπορούσε ν' ακούσει αφού μέσα απ' το σπίτι του ξεχυνόταν μυστηριώδης μουσική. Όχι το είδος της μουσικής στο οποίο ήμουν συνηθισμένη εγώ τέλος πάντων. (Άρα μυστηριώδης.)

Παρέμεινα να τον κοιτάζω για κάμποση ώρα, προσπαθώντας να του στείλω κοσμικά μηνύματα «Ερωτεύσου με! Ερωτεύσου με!», αλλά το μόνο που κατάφερα ήταν να τον δω να σηκώνεται και να μπαίνει στο σπίτι κλείνοντας φώτα και μουσική. Είναι ξεκάθαρο πως η αποστολή κοσμικών μηνυμάτων δεν είναι το φόρτε μου, αλλά θα φροντίσω να το εξασκήσω.

Την κίνησή του ακολούθησα κι εγώ, με τη μόνη διαφορά ότι την ώρα που κατευθυνόμουν στο υπνοδωμάτιο χάιδευα κατά μήκος τον τοίχο κι έκανα προσπάθειες ν' αφουγκραστώ έστω κι ένα χασμουρητό του. Τίποτα.

Οι ώρες που ακολούθησαν ήταν βασανιστικές και ατελείωτες. Δεν κατάφερα να κοιμηθώ έστω και για μισή ώρα. Οι βασικές σκέψεις που ταλάνιζαν το φρεσκο-ερωτοχτυπημένο μυαλό μου ήταν δύο. Η πρώτη ήταν ανησυχία μήπως αυτός ο άγνωστος άντρας ανήκε ήδη σε κάποια άλλη που δεν είχε φανεί ακόμη στον ορίζοντα. Η δεύτερη ήταν ενδόμυχος φόβος ότι αυτός ο άντρας ανήκε σίγουρα σε κάποια άλλη, που θα εμφανιζόταν στον ορίζοντα πολύ σύντομα. Πιθανότατα αύριο.

Ευγενία: Πρέπει να έχω την κατάρα της κυρίας Χάβισαμ από τις Μεγάλες Προσδοκίες. Είμαι καταδικασμένη να περιμένω έναν άντρα ο οποίος δεν εμφανίζεται ποτέ. Ίσως πρέπει να δεχτώ τη μοίρα μου, να εφοδιαστώ με μια κουνιστή καρέκλα, να κλειστώ μέσα σ' ένα δωμάτιο και να κουνιέμαι ανάμεσα σε ιστούς αράχνης και κουβάδες σκόνης, παύοντας να ταλαιπωρώ τον εαυτό μου προγραμματίζοντας αδιέξοδες συναντήσεις...

Αλεξάνδρα: Ίσως είναι καιρός να δηλώσω παραίτηση απ' τη δουλειά, να μελετήσω τα πάντα γύρω απ' τη δύναμη του μυαλού κι έπειτα να αυτοσυγκεντρωθώ για μέρες ολόκληρες μπροστά απ' την ανοιχτή τηλεόραση, με στόχο ο Λούις Μάριο να πηδήξει μέσα απ' την οθόνη και να μου δηλώσει γονυπετής ότι εγώ είμαι το πεπρωμένο του στη ζωή και όχι η Κορίνα η αγριόγατα. Στην πραγματικότητα, η προσκόλληση στην τηλεόραση μου δίνει το ελαφρυντικό για την ανύπαρκτη κοινωνική ζωή μου: θα μπορούσα να έχω κοινωνική ζωή αν το επεδίωκα. Απλώς δεν ήθελα να χάσω το επόμενο επεισόδιο.

**Η Ευγενία βιώνει τη μοναξιά της παράνομης σχέσης.
Η Αλεξάνδρα δραπετεύει διαρκώς στη ζωηρή φαντασία της.
Δύο γυναίκες, άγνωστες μεταξύ τους, που αναζητούν
μία νέα αρχή. Μόνο που όταν η ευχή τους εκπληρώνεται,
οι δρόμοι τους συναντιούνται στον ίδιο άντρα...**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-453-876-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08496

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ